

KO VERTA SKUBI IŠPAŽINTIS?

/ 15 /

Jau esu minėjęs, kad yra labai svarbu, kokiu laiku žmogus atlieka išpažintį, nes nuo to daug priklauso jos kokybė. Yra dar kitas, su laiku susietas dalykas: skubotumas atliekant išpažintį. Šis šis dalykas taip pat pablogina išpažintį. Žinoma, nėra reikalo ir ilgai be reikalo užsilaikyti, bet nėra reikalo ir skubėti. Vėl vienas man pasakojo, kad išpažintyje kunigas dėl to padarė pastabą. Sako, turėjau daug nuodėmių ir norėjau visas jas pasisakyti. Kad maniau, jog išpažintis bus per ilga, pyliau kunigui ausį kaip iš gausybės rago. O kai buvau dar ir greitakalbis, tai išėjo taip, lyg kad mane kas vnytų ir verstų greitai tai padaryti: sakiau net užduodamas. Kunigas paklauso, atsisuko ir pasakė:

- Kam taip skubi? Ar nupulsi?

Vedoms diena, vedoms naktis. Kalbėk žmoniškai.

Ir iš tiesų, kam skubėti? Nėra jokio reikalo skubėti, nes iš to nieko gero, be blogo.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Šiame atvejuje žmogus skubėjo, nes nenorėjo ištęsti išpažinties dėl daugelio nuodėmių. Gal tų nuodėmių ir nemažai buvo, bet es dėl to labai abejoju. Jeigu jų ir daug būtų, tai jau ne tiek, kad reiktų visą vakarą pasakotis. Nuodėmių pasisakymas tai ne savo gyvenimo atpasakojimas. Man matosi, kad kad tas asmuo buvo ne tik greitakalbis, bet ir didelis skrupuliatas, kuris iš nieko priskaldo begales nuodėmių, ir svarbiausia, vienoj išpažintyje, jeigu jau ne kiekvienoje, nori visas jas pasisakyti, nes mano, kad ką

nors ir menkiausio spleidus, jo išpažintis bus bloga. Del tokio savo klaidingo manymo jis visada verčiamas išpažintis ilginti, o kai nenori to daryti, verčiamas skubėti.

Kiti nori greitai atlikti išpažintį dėl kitų žmonių. Kažkaip nejaukiai jaučiasi, kai prie langelio reikia kiek užtrukti. Jiems atrodo, jog kiti tuojuo įteria, kad kažin ką jie ten yra padarę, jeigu kunigas taip ilgai juos laiko sugriebęs. Bet tai nieko nepagrįsta baimė. Kas tik eina išpažinties, visi nešventieji ir visi žino, kad ateina ne su gerais darbais, o su nuodėmėmis. Tad nėra ko bijoti, kad blogai galvos apie tave, kada kiekvienas negeriau galvoja apie save. Ir koks reikalas apie tave kaip tik taip galvoti? Jeigu kas panekentruoja dėl kito užsitęsios išpažinties tai dėl to, kad pats nori ją greičiau atlikti ir eiti prie kitų reikalų. O jeigu kas nors iš draugų ir pažįstamų ir pasišaipų, negi dėl to išpažinties nebėsi? Kvailas būtų dalykas. Dėl daug ko žmonės iš žmonių pasišaipų, bet dėl to šaipymosi niekas nemata atlikinėti jiems reikalingų dalykų. Tokiems visada galima puikiai atsikirsti ir burnas užčiaupti.

Taigi dėl šių dalykų skubėti neverta. Neverta skubėti, svarbiausia dėl to, kad nukentčia išpažinties kokybė. Gerai atsiminkite, kad išpažintis yra toks dalykas, kuris turi būti atliekamas kno ramiausioje aplinkoje ir taip, kad pačiam atrodytų, jog viskas padaryta, kas buvo galima padaryti. Skubėjimas žm žmogų išblaško, nukreipia jį visai į pašalinį dalyką - į reikalą veiksmą greitai padaryti, nežiūrint, kad jis būtų gerai ir mums naudingai atliktas. Išpažintyje greitai to negalima padaryti. Čia juk žmogus su nuodėmklausiu aptaria labai sau svarbius reikalus, o ne vien tik kaip papūša pasisako savo nuodėmes. Jis čia turi būti

pilnai sąmoningas ir turėti galimybę viską išsakyti, kas tik jam guli ant širdies, kas tik jį neramina. Turi turėti laiko ir kunigas kai ką jam pasakyti. Jeigu abu skubės, nei vienam, nei kitam nebeliks laiko atlikti savo. Protingi žmonės nemėgsta skubių išpažinčių ne tik iš savo pusės, bet ir iš kunigo. Vienas vyras pasakojo, kad jis jaučiasi lyg nebuvo išpažinties, kad kunigas jam niec nieko nesakė, o tik du kartus peržegnojo: ~~ir kunigas išpažinties~~ predžioje ir pabaigoje išpažinties. Pas mane patį yra buvę tokių penitentų, kurie tik ką prieję išpažinties pas kitą kunigą, stėjo jos pakartoti vien dėl to, kad vienas nieko jiems nesakė ir jie jautėsi lyg jos neatlikę, nors žinojo, kad išrišimą gavo. Reikia patį žmogaus prigintis yra prieš skubėjimą.

Ir jūs kada tik einate išpažinties; niekada neskubėkite. Ir į nieką nešiūrekite: nei užpakalyje jūsų stovinčius, nei į klausykloje sėdintį. Sakykite, kas jums reikia ir tiek. Jei kunigas matys, kad be reikalo pasakojatės, jis išpės ir nurodys, kas čia būtina pasisakyti ir kas ne, be ko išpažintis vistiek bus gera. Bet jokių atėju neskubėkite. Nuo klausyklos langelio visada turite nueiti su įspūdiu, kad išpažintis atlikta taip gerai, kaip tik jūs taip padaryti begalėjote. Po jos neturi likti jokio sunkumo širdyje ir rūpesčio. Dėl to visada apie neiškilus jums dalykus klauskite kunigo ir prašykite pasiškinimo ar patarimo, bet jokių būdu neskubėkite. Jūs išpažinties einate dėl savęs, o ne dėl kunigo ar tų, kurie už jūsų stovi. Jie dėl to neturi daryti jokios įtakos, kad savo išpažintį skubėdami pablogintumėte.

O aš jums dar patarsiu, kad ir kunigą sau pasirinktumėte tokį, kuris neskuba,

kuriam jus rūpita, o ne greitas baigimas klausyti išpažinčių. Dėbais gera būtų, kad jūs pateikytumėte ant tokio, ant kurio pateikę viena jauna mergaitė. Ji jau buvo senelė, 80 ar 70 metų ilgokai spaviedodavosi", kaip pastebėjo kitos moterys; manydavo, kad ilgesnė išpažintis ir geresnė, jos kartą užpuolė ją klausinėti, ką ji tenai turinti taip ilgai pasakotis. Ji joms prisipažino, kaip su ja kadaise buvo, ir papasakojo dėl ko dabar taip ilgai eina išpažinties. "Bu-vau", - sako, našlaitė ir išpažinties prileido giminaite, beveik nieko nepamokius. Kadangi yra kunigėlių, kurie prie jos prileidžia bik su "Sveika "arija", aš ir priėjau nieko apie tai neišmanydama. Priėjau, ir taip man niekas nieko nesakė. "Ati jau-čiau, kad daug kas jose yra negero, bet kunigai nieko nesakė ir aš kitaip nemokėjau. Bet vieną kartąėjau išpažinties pas vieną kunigą senelį ir man pasakė:

- Vaikeli, aš matau, kad tu esi sp-leista ir ant kūno, ir ant dūšios. Klausyk, aš tave pamokysiu, kaip reikia eiti išpažinties.

Ir jis man, sako, nupasakojo viską nuo pradžios iki galo. Nuo tada aš žinau kaip jos eiti ir visada taip einu"

Štai ką reikia neskubėjimas. Ir jūs taip darykite ir iš savo pusės, žiūrėkite, kad tik taip būtų daroma iš kunigo pusės. Amen.

1967.2.22